

LUMINA DIN... DEBARA?

De Max Lucado

Cu câteva nopți în urmă mi s-a întâmplat un lucru ciudat.

O furtună puternică a cauzat întreruperea curentului în cartierul nostru. Când s-a întrerupt lumina, m-am dus, pe bâjbâite în debaraua unde păstram lumânările pentru situații ca aceasta. La lumina unui chibrit pe care l-am aprins m-am uitat pe raftul pe care țineam lumânările.

Erau acolo, așezate în suporturile lor, topite până la diferite nivele după cum fuseseră folosite cu alte ocazii. Am întins chibritul și am aprins patru dintre ele.

Dintr-o dată s-a luminat toată încăperea! Tot vâlul acela de întuneric a fost înlăturat de o caldă și dulce lumină aurie! Am văzut congelatorul de care-mi lovisem genunchiul și uneltele care erau cam împrăștiate prin debara.

„*Ce mare lucru să ai lumină!*” – am exclamat cu voce tare, după care, uitându-mă către lumânări am spus: „*Dacă aici în debara luminați așa de frumos, stați să vedeți când vă duc acolo unde e nevoie de voi!*”

Una dintre voi va fi așezată pe masă ca să putem mânca. Alta va fi sta pe biroul meu ca să pot citi. Una dintre voi va ajunge la soția mea ca să poată croșeta. *Și pe tine* – am spus către cea mai mare – „*te voi duce în camera mare ca să luminezi tot spațiul de acolo!*”

Mă simțeam cam ridicol vorbind cu lumânările, dar ce să faci când se ia lumina?

M-am întors ca să plec, având lumânarea mare în mână, când am auzit o voce:

„*Stai! Rămii pe loc!*”

M-am oprit. „*E cineva aici*”, m-am gândit. Apoi m-am liniștit. „*E doar soția, care mă tachinează pentru că vorbesc cu lumânările.*”

„*Bine dragă, lasă gluma,* am spus în semiîntuneric.

Nici un răspuns. Hm, poate a fost vântul.

Am mai făcut un pas.

„*Stai, am spus!*” Era aceeași voce. Mâinile au început să-mi tremure.

Cine vorbește?

„*Eu!*” Vocea venea din mâna mea.

„*Cine ești tu? Ce ești tu?*”

„*Eu sunt o lumânare!*”

M-am uitat la lumânarea pe care o aveam în suportul ei. Dădea o lumină foarte puternică, de culoarea aurului. Lumânarea era roșie și era într-un suport din lemn tare, care avea un mâner solid.

M-am uitat din nou împrejur ca să vad dacă nu cumva vocea venea din altă parte.

„*Nu mai e nimeni aici, decât tu, eu și celelalte lumânări!*”- m-a informat vocea.

Am ridicat mai sus lumânarea ca s-o pot privi mai de aproape. N-o să vă vină să credeți ce am văzut: era o față mică, mică în ceara lumânării. (Vi-am spus că n-o să mă credeți!)

Nu doar o față de ceară pe care cineva s-o fi sculptat acolo, ci una care era ca a noastră, cu mișcări, cu gesturi, plină de expresie și viață.

„Nu mă scoate de aici, din debara!”

„Poftim?”

„Am spus să nu mă scoți afară din această încăpere!”

„Ce vrei să spui? Trebuie să te duc de aici. Tu ești o lumânare. Datoria ta este să luminezi. Acolo e întuneric. Oamenii își zdrobesc degetele de la picioare și se lovesc de pereți fără lumină. Tu trebuie să mergi acolo și să luminezi locul!”

„Dar nu mă poți duce încă. Nu sunt pregătită!”, mi-a spus lumânarea cu ochi rugători.

„Am nevoie de mai multă pregătire.”

Nu-mi venea să-mi cred urechilor! **„Mai multă pregătire?”**

„Da, am decis că am nevoie să studiez mai amănunțit cum se dă lumina, pentru ca să nu merg afară și să fac o sumedenie de greșeli. Ai fi surprins să vezi cât de deformată este lumina care vine de la o lumânare neștiutoare! De aceea fac niște studii acum. Tocmai am terminat o carte despre rezistența curenților de aer. Acum ascult niște casete despre cum se fac și se păstrează fitilele lumânărilor și citesc cea mai bună carte despre proiectarea luminii. Ai auzit de această carte?”

„Nu” am răspuns.

„S-ar putea să-ți placă. Se numește <<Să luminezi cu expresivitate>>”

„Sună interesa--- Ce m-a apucat? Ce fac aici? Stau la taclale cu o lumânare, în timp ce soția și fiica mea sunt acolo în întuneric!”

„Bine atunci, nu ești singura lumânare de pe raft. Te voi stinge și le voi lua pe celelalte!”

Dar nici n-am apucat să trag aer în piept că am și auzit alte voci:

„Nici noi nu vrem să mergem!”

Era o conspirație. M-am întors și m-am uitat la celelalte lumânări; fiecare lumină a lor pâlpâia deasupra unei fețe miniaturale.

Acum nu mă simțeam doar ciudat că stăteam de vorbă cu niște lumânări, ci eram de-a dreptul jignit.

„Voi sunteți lumânări și slujba voastră e să luminați locurile întunecoase!”

„Asta crezi tu, spuse lumânarea cea mai îndepărtată, o lumânare lungă, cu o voce de sfânt. **Tu crezi asta, dar eu sunt ocupată.”**

„Ocupată?”

„Da, meditez!”

„Ce, o lumânare care meditează?”

„Da, meditez la importanța luminii. Mă simt iluminată de aceste meditații!”

Am încercat să ajung la pace cu ele.

„Ascultați! Appreciez ce faceți voi. Și eu sun de acord cu meditația. Și fiecare trebuie să studieze și să cerceteze, dar voi stați aici de săptămâni bune. N-ați avut destul timp să vă aranjați fitilul?”

„Și voi, celelalte două, am întrebat, și voi vreți să rămâneți aici?

Una mai scundă și mai plinuță, cu obrazii mai lăsați, a vorbit:

„Aștept să-mi pun viața în ordine. Nu sunt încă așezată. Îmi pierd ușor cumpătul. Ai putea să spui că sunt cam aprinsă.”

Ultima lumânare avea o voce de femeie, foarte plăcută urechii. **„Mi-ar plăcea să ajut”** explica ea **„dar a lumina în întuneric nu este darul meu!”**

Asta îmi suna foarte familiar. **„Nu este darul tău? Ce vrei să spui?”**

„Vezi, eu sunt cântăreață. Eu le cânt celorlalte lumânări pentru a le încuraja să lumineze mai strălucitor!”

Și fără să mă mai întrebe a început să-mi cânte **„Vreau mica mea lumină!”** (Trebuie să recunosc că avea o voce frumoasă).

Cu ea s-au unit și celelalte lumânări și debaraua s-a umplut de cântec.

„Hei!” - am strigat eu. **„Nu mă supăr dacă cântați în timp ce lucrați! De fapt, ne-ar prinde bine puțină muzică acolo.”**

Nu m-au auzit. Cântau prea tare. Am strigat și mai tare.

„Hei, haideți, e destul timp pentru asta mai târziu. Avem de rezolvat o situație de criză și putem să o facem!”

Nu se opreau cu nici un chip!

Am pus lumânarea cea mare pe raft, am făcut un pas înapoi și mi-am dat seama de absurdul situației. Patru lumânări, în stare perfectă, cântându-și una alteia despre lumină dar refuzând să iasă din debara. Asta era mai mult decât puteam suporta.

Le-am stins una câte una. Ele continuau să cânte până la capăt. Ultima era cea cu voce de femeie. Am suflat în lumina ei chiar la pasajul „iar suflarea rea nu vreau să te stingă”.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare. M-am lovit la întoarcere de același congelator. Apoi m-am lovit de soția mea care venea după mine.

„Unde sunt lumânările”, m-a întrebat ea?

„Ele nu... nu vor să... ardă. Dar de unde le-ai cumpărat?”

„Oh, sunt lumânări de biserică. Îți aduci aminte de biserică ce s-a închis în cealaltă parte a orașului? De-acolo le-am cumpărat.”

Atunci am înțeles totul!